

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.237 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2009 om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat J. TIELEMAN loco advocaat R. JESPERS en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 1 september 2000 en verklaart zich vluchteling op 7 september 2000.

Op 26 februari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 22 augustus 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 13 augustus 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 25 oktober 2002 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk.

Op 16 januari 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Naar aanleiding van een politiecontrole wordt verzoeker op 10 april 2004 aangetroffen te Antwerpen. Er wordt hem op 10 april 2004 een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten.

Op 17 oktober 2005 dient verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanvullende stukken in bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Een oorspronkelijke aanvraag bevindt zich niet in het dossier.

Naar aanleiding van een politiecontrole wordt verzoeker op 26 februari 2006 aangetroffen te Antwerpen. Verzoeker mag beschikken omdat een hangende aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet nog niet afgehandeld zou zijn.

Op 22 januari 2008 deelt verzoeker zijn adreswijziging mee aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Naar aanleiding van een politiecontrole wordt verzoeker op 1 februari 2009 aangetroffen te Antwerpen terwijl hij aan het werk is. Er wordt hem op 1 februari 2009 een bevel ter kennis gebracht om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsstuk/een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 8°: oefent een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging; zwartwerk op heterdaad PV n° AN.55.LB.013493/2009-GF”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat aan verzoeker reeds vroeger verscheidene bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten die hij negeerde en omdat de nietigverklaring van het thans voorliggend bevel geen afbreuk doet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat aan verzoeker reeds op 16 januari 2003 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en vervolgens op 10 april 2004. Verzoeker heeft tegen geen van beide bevelen een beroep ingesteld, zodat deze definitief zijn en principieel uitvoerbaar. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van bevelen om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde

vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

2.2. In de mate waarin verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de bestreden beslissing niet mocht worden genomen zolang er geen uitspraak is gedaan over zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad het volgende op.

In het dossier bevindt zich geen aanvraag om machtiging tot verblijf, enkel twee aanvullingen erbij. In de nota maakt verwerende partij echter melding van zulke aanvraag, die zou zijn ingediend op 2 juni 2005. Ook verzoeker maakt melding van een aanvraag ingediend op 2 juni 2005. Er wordt bijgevolg niet betwist dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of verhindert niet dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

De vaststelling door verwerende partij dat verzoeker zich bevindt in één of meerdere van de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, doet geen uitspraak over een recht op verblijf en heeft met andere woorden geen uitstaans met de appreciatiebevoegdheid van verwerende partij in het kader van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen gesteld in punt 2.1. van dit arrest.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn onontvankelijk.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Het beroep is niet ontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.